

Daniels Bog - Nummer treogfirs

De fire generationer af laodikeisk adventisme: Optrævlingen af de eskalerende vederstyggeligheder

Jeff Pippenger
2024-02-16

Ezekiels ottende kapitel fremstiller fire tiltagende vederstyggeligheder, som repræsenterer de fire generationer af laodikeisk adventisme. Oprøret i 1863 frembragte en forfalskning af Habakkuks to tavler, ligesom Aron havde frembragt et falsk nidkærhedsbillede med sin guldkalv netop på det tidspunkt, da Gud overgav Moses De Ti Buds to tavler. Da den laodikeiske adventisme først havde påbegyndt arbejdet med at fjerne de grundlæggende sandheder, sådan som det er fremstillet i William Millers drøm, begyndte lederskabet i den første generation at forkaste Bibelens autoritet og dernæst Profetiens Ånd. Oprøret var vokset til et punkt, hvor Kelloggs spiritualisme (panteisme) trådte ind i deres historie kort før 1888.

Ved oprøret i 1888 nåede den spiritisme, som repræsenteres ved Ezekiels billedkamre, til et punkt, hvor budbærerne fra Minneapolis, profetinden og endog Helligånden blev forkastet.

„Vi har i vor erfaring set, at når Herren sender lysstråler fra helligdommens åbne dør til sit folk, ophidser Satan manges sind. Men enden er endnu ikke. Der vil være dem, som vil modstå lyset og trænge dem ned, som Gud har gjort til sine kanaler for at meddele lys. Åndelige ting bedømmes ikke åndeligt. Vægterne har ikke holdt trit med Guds åbenbarede forsyn, og det virkelige himmelsendte budskab og sendebud hånes.

"Der vil fra dette møde gå mænd ud, som hævder at kende sandheden, og som samler om deres sjæle klæder, der ikke er vævet på himmelens væv. Den ånd, de har modtaget her, vil de bære med sig. Jeg skælver for vor sags fremtid. De, som ikke på dette sted bøjer sig for det bevis, Gud har givet, vil stride imod deres brødre, som Gud bruger. De vil gøre det meget vanskeligt, når anledninger kommer, hvor de kan føre den samme slags krigsførelse videre og fremad, som de hidtil har deltaget i. Disse mænd vil få anledninger til at blive overbevist om, at de har kæmpet imod Guds Hellige Ånd. Nogle vil blive overbevist; andre vil holde fast ved deres egen ånd. De vil ikke dø bort fra selvet og lade Herren Jesus komme ind i deres hjerter. De vil blive mere og endnu mere bedraget, indtil de ikke kan skelne sandhed og retfærdighed. De vil under en anden ånd søge at påtvinge værket en form, som Gud ikke vil godkende; og de vil bestræbe sig på at udøve Satans egenskaber ved at tiltvinge sig herredømmet over menneskers sind og således beherske Guds værk og sag."

„Hvis vore brødre ved dette møde havde fastet og bedt og ydmyget deres hjerter for Gud og roligt sat sig ned for i fællesskab at granske Skrifterne, da ville Gud være blevet herliggjort. Men den fordommens ånd, som blev bragt til dette møde, lukkede døren for Guds rigeste velsignelse, og de, som nærede denne ånd, vil ikke være i en gunstig stilling til at se lys, før de omvender sig for Gud og får nogen fornemmelse af, hvor nær de har været ved at krænke Helligånden og have en anden ånd.“ The 1888 Materials, 832.

Efter 1888 „skælvede“ søster White „for fremtiden for“ Guds menighed og værk. Hun så, at mødet ville frembringe en fortsat åndelig krigsførelse blandt de mænd, der var ledere for laodikeisk adventisme, og striden om „det daglige“ er bevis på, at hendes forudsigelser blev opfyldt over netop den generation. Der blev da ført en krig af mænd, som ikke ville „bøje sig for det bevis, Gud havde givet“ til stadfæstelse af det „himmelsendte budskab og de himmelsendte budbringere“, og disse mænd førte krig mod „Guds Helligånd“. Anden generation så til, mens forlaget og sanatoriet brændte ned til grunden ved Guds doms ild.

“I dag modtog jeg et brev fra ældste Daniells angående ødelæggelsen af Review-kontoret ved brand. Jeg føler stor sorg, når jeg tænker på det store tab for sagen. Jeg ved, at dette må være en meget prøvende tid for brødrene, der har ansvaret for arbejdet, og for kontorets ansatte. Jeg er plaget med alle dem, der er plaget. Men jeg blev ikke overrasket over den sørgelige nyhed, for i nattens syner har jeg set en engel stå med et sværd som af ild udstrakt over Battle Creek. Engang, om dagen, mens min pen var i min hånd, mistede jeg bevidstheden, og det syntes, som om dette flammesværd vendte sig først i den ene retning og så i den anden. Ulykke syntes at følge på ulykke, fordi Gud blev vanæret ved menneskers anslag om at ophøje og forherlige sig selv.”

„I morges blev jeg draget ud i alvorlig bøn om, at Herren ville lede alle dem, som er knyttet til Review and Herald-kontoret, til at ransage sig selv flittigt, så de må se, hvori de har tilsidesat de mange budskaber, Gud har givet.

“For nogen tid siden bad brødrene på Review-kontoret om mit råd angående opførelsen af endnu en bygning. Jeg sagde dengang, at hvis de, som gik ind for at føje endnu en bygning til Review and Herald-kontoret, havde fremtiden udfoldet for sig, hvis de kunne se, hvad der ville ske i Battle Creek, ville de ikke stille spørgsmål om at opføre endnu en bygning dér. Gud sagde: ‘Mit ord er blevet foragtet; og jeg vil vende om og omstyrte.’”

„Ved Generalkonferencen, som blev afholdt i Battle Creek i 1901, gav Herren sit folk bevis på, at Han kaldte til reformation. Sind blev overbevist, og hjerter blev rørt; men et grundigt værk blev ikke udført. Hvis hårdnakkede hjerter dengang var blevet sønderbrudt i anger for Gud, ville man have set en af de største åbenbarelser af Guds kraft, som nogen sinde er blevet set. Men Gud blev ikke æret. Hans Ånds vidnesbyrd blev ikke påagtet. Mennesker skilte sig ikke fra de skikke, som stod i bestemt modstrid med sandhedens og retfærdighedens principper, hvilke altid bør opretholdes i Herrens værk.

„Budskaberne til menigheden i Efesus og til menigheden i Sardes er ofte blevet gentaget for mig af Ham, som giver mig undervisning for sit folk. ‘Skriv til englen for menigheden i Efesus: Dette siger Han, som holder de syv stjerner i sin højre hånd, Han, som vandrer midt iblandt de syv gyldne lysestager: Jeg kender dine gerninger og dit arbejde og din tålmodighed, og at du ikke kan tåle dem, som er onde; og du har prøvet dem, som siger, at de er apostle, og ikke er det, og har fundet dem løgnere; og du har udholdt, og du har tålmodighed, og for mit navns skyld har du arbejdet og er ikke blevet træt. Men jeg har det imod dig, at du har forladt din første kærlighed. Kom derfor i hu, hvorfra du er faldet, og omvend dig, og gør de første gerninger; ellers kommer jeg snart over dig og vil flytte din lysestage bort fra dens sted, hvis du ikke omvender dig.’ Åbenbaringen 2:1–5.“

„Og skriv til engelen for menigheden i Sardes: Dette siger han, som har Guds syv ånder og de syv stjerner: Jeg kender dine gerninger, at du har navn af at leve, og du er død. Vær årvågen, og styrk det øvrige, som er ved at dø; for jeg har ikke fundet dine gerninger fuldkomne for Gud. Kom derfor i hu, hvorledes du har modtaget og hørt, og hold fast ved det, og omvend dig. Hvis du derfor ikke våger, vil jeg komme over dig som en tyv, og du skal ikke vide i hvilken time jeg vil komme over dig.“ Åbenbaringen 3:1–3.

„Vi ser opfyldelsen af disse advarsler. Aldrig er skrifterne blevet mere nøje opfyldt end disse.“

"Mennesker kan opføre de mest omhyggeligt konstruerede, brandsikre bygninger, men ét strejf af Guds hånd, én gnist fra himlen, vil feje hvert tilflugtssted bort."

„Det er blevet spurgt, om jeg har noget råd at give. Jeg har allerede givet det råd, som Gud har givet mig, i håb om at forhindre det flammende sværd i at falde, som hang over Battle Creek. Nu er det, som jeg frygtede, kommet – nyheden om branden i Review and Herald-bygningen. Da denne nyhed kom, følte jeg ingen overraskelse, og jeg havde ingen ord at tale. Det, jeg fra tid til anden har måttet sige i advarsler, har ikke haft nogen virkning, undtagen at forhærde dem, som hørte, og nu kan jeg kun sige: Jeg er så bedrøvet, så dybt bedrøvet over, at det var nødvendigt, at dette slag måtte komme. Der er blevet givet lys nok. Hvis der var blevet handlet efter det, ville yderligere lys ikke være nødvendigt.“ Testimonies, bind 8, 97–99.

Adventismens anden generation var ikke en sejr, og i opfyldelse af Ezekiels kapitel otte fortsatte oprøret blot med at eskalere.

„Ved skrevne budskaber og ved ild har Herren erklæret, at han ønsker, at hans folk skal flytte bort fra Battle Creek. Må Gud hjælpe os til at høre hans røst. Betyder det intet for os, at vore to store institutioner i Battle Creek blev lagt øde ved ild? I vil måske sige: ‘Men det nye Sanatorium har mange patienter.’ Ja; men selv om der var mange tusinde patienter der, ville dette ikke være noget argument for, at vort folk skulle bygge hjem i Battle Creek og bosætte sig der.

„Fristelserne tiltager. Mennesker forkaster det lys, som Gud har sendt i sin Ånds Vidnesbyrd, og de vælger deres egne påfund og deres egne planer. Vil mennesker fortsætte med at skille sig fra Gud? Må han åbenbare sin mishag i en endnu mere tydelig grad, end han allerede har gjort?“ Pamphlets, SpTB06, 45.

Mennesker „valgte deres egne påfund og deres egne planer“, som fremstillet ved de halvfjerds ældste i billedkamrene i Ezekiels ottende kapitel, som erklærede: „Herren ser os ikke.“ Herren oprejste en profetinde og gav hende „åbne syner“ i nøjagtig fyrre år, indtil 1884. Han satte sin signatur på denne gave, for Han gav den og afsluttede den i en by ved navn Portland, og Han gav den i fyrre år. Umiddelbart før ophøret af de „åbne syner“ begyndte de gamle mænd i 1881 og 1882 at undergrave Bibelens og Profetiens Ånds autoritet. De „åbne syner“ ophørte derpå i 1884, og fire år senere blev Koras, Datans og Abirams oprør gentaget ved Generalkonferencen i 1888.

Oprøret i 1888 frembragte en eskalering af oprør, som medførte Guds direkte indgriben i den laodikeiske adventismes historie, idet han nedbrændte forlagsarbejdet og sundhedsarbejdet. Alligevel afskrækkede disse direkte domshandlinger ikke det oprør, der var i gang. I 1919 fandt en

bibelkonference sted, hvor en af anden generations vigtigste oprørere, William Warren Prescott, teologen uddannet ved frafalden protestantismes universiteter, var den ledende fortaler for det sataniske synspunkt, som hævdede, at "det daglige" repræsenterede Kristi helligdomstjeneste, og holdt en række præsentationer.

Historien har påvist, at Prescott på den bibelkonference i 1919 fremførte et evangelium, som bestod i at fjerne enhver grundsætning i milleritternes profetiske budskab. Han forsøgte endog at fjerne de to tusind tre hundrede dage, men det lykkedes ham ikke. Ikke desto mindre fremlagde han et evangelium, som var fuldstændig tomt for milleritternes profetiske forståelser. Hans evangelium blev forkastet på mødet, men alligevel besluttede disse blinde ledere at tage hans række af præsentationer og sammenstille dem til en bog med titlen *The Doctrine of Christ*. Den bog blev symbolet på ankomsten af tredje generation af laodikeisk adventisme.

Bogen repræsenterer et andet evangelium end milleritternes evangelium i Habakkuk, kapitel to, og Paulus lader os vide, at et andet evangelium slet ikke er noget evangelium.

Jeg undrer mig over, at I så hastigt lader jer bortvende fra ham, som kaldte jer i Kristi nåde, til et andet evangelium, hvilket ikke er et andet; men der er nogle, som forvirrer jer og vil forvanske Kristi evangelium. Men om så vi eller en engel fra himmelen forkynder jer et andet evangelium end det, som vi har forkyndt jer, han være forbandet. Som vi før har sagt, således siger jeg også nu igen: Om nogen forkynder jer et andet evangelium end det, I har modtaget, han være forbandet. Galaterne 1:6–9.

Adventismens tredje generation repræsenteres ved Ezekiels tredje vederstyggelighed, hvor kvinderne græder over Tammuz. Tammuz var en mesopotamisk guddom, der var forbundet med frugtbarhed og vegetationens kredsløb. Tammuz blev undertiden fremstillet som en hyrde eller en ung mand, knyttet til årstidernes skiftet og afgrødernes vækst. Tammuz' død og efterfølgende opstandelse var knyttet til landbrugskalenderen. Ifølge mytologien ville Tammuz dø eller forsvinde i sommermånederne, hvilket blev opfattet som et billede på vegetationens visnen i den varme, tørre årstid. Gråden over Tammuz var et sørgeritual, som bestod i at begræde Tammuz' død eller forsvinden i sommermånederne, efterfulgt af glæde over hans opstandelse, hvilket symboliserede vegetationens og landbrugslivets fornyelse.

At græde over Tammuz repræsenterer et forfalsket budskab om den sildige regn, hvilket er, hvad W. W. Prescotts evangelium repræsenterede. Fjernelsen af det profetiske fundament, som begyndte i oprøret i 1863, nåede i 1919 et punkt, hvor laodikeisk adventisme tillod, at det falske evangelium blev etableret. Dette falske evangelium var fuldt ud baseret på den frafaldne protestantismes metodologi. Dets oprindelige arkitekt var W. W. Prescott, og ligesom med William Miller var begge mænds evangelium baseret på deres grundlæggende forståelse af „det daglige“ i Daniels Bog. Begge evangelier er repræsenteret i afsnittet i 2 Thessalonikerbrev, hvor Miller først opdagede, at „det daglige“ repræsenterede hedenskab. I afsnittet er der en klasse, repræsenteret ved Miller, som tager imod den sandhed, Paulus fremlagde, og en anden klasse, som ikke besidder kærlighed til sandheden.

En gruppe i de sidste dage, repræsenteret ved Miller, "erkender" og modtager den sildige regn, og en anden gruppe, repræsenteret ved Prescott, modtager en kraftig vildfarelse. Den kraftige vildfarelse, de modtager, er baseret på et falsk evangelium, som slet ikke er noget evangelium, og den identificerer et falsk budskab om den sildige regn. Således er Ezekiels tredje vederstyggelighed kvinderne (menighederne i laodikeisk adventisme), som græder over Tammuz. Deres sommertårer (regn) skal frembringe høstens frugt.

Skelnen mellem to slags budskab om sildigregnen gennemtrænger Bibelen og Profetiens Ånd. Bibelen fastslår gentagne gange, at regnen tilbageholdes fra et ulydigt folk.

De siger: Hvis en mand forstøder sin hustru, og hun går bort fra ham og bliver en anden mands, skulle han da vende tilbage til hende igen? Ville dette land ikke blive stærkt besmittet? Men du har drevet hor med mange elskere; vend dog tilbage til mig, siger Herren. Løft dine øjne op til højene, og se, hvor du ikke er blevet besøvet. Ved vejene har du siddet og ventet på dem, som araberne i ørkenen; og du har besmittet landet med din utugt og med din ondskab. Derfor er regnskyllet blevet holdt tilbage, og der har ikke været nogen sildig regn; og du havde en skøges pande, du nægtede at skamme dig. Jeremias 3:1–3.

Laodikeisk adventisme begyndte at høre i 1863, og lige siden da er regnbygerne blevet holdt tilbage. De nægter at skamme sig over deres oprør, og denne mangel på ydmyghed frembringer en skøges pande, og skøgen i Bibelens profeti er pavedømmet. Den tredje generation er der, hvor det afsluttende værk med at forberede sig til at bøje sig for den romerske skøges mærke fuldbyrdes. Forberedelsen til den fjerde generation fuldbyrdes i den tredje generation ved et falsk budskab om silregnen. Ligesom med oprøret i 1863 og oprøret i 1888 er oprøret i 1919 forbundet med den 11. september 2001, for da bygningerne i New York City styrtede sammen, steg den mægtige engel i Åbenbaringen atten ned, og den ægte silregn begyndte.

"Den sildige regn skal falde over Guds folk. En mægtig engel skal komme ned fra himlen, og hele jorden skal oplyses af hans herlighed." Review and Herald, 21. april 1891.

Da den sene regn begyndte, ville de gamle mænd i laodikeisk adventisme ikke genkende den som den sene regn, for de var blevet indoktrineret af et falsk budskab om den sene regn, fremstillet af Ezekiel som kvinderne, der græder over Tammuz, og i anvendelse som et budskab om fred og sikkerhed.

»Kun de, som lever op til det lys, de har, vil modtage større lys. Medmindre vi dagligt gør fremgang i legemliggørelsen af de aktive kristne dyder, skal vi ikke erkende Helligåndens åbenbarelsen i den sene regn. Den kan falde på hjerter overalt omkring os, men vi skal ikke skelne eller modtage den.« Testimonies to Ministers, 507.

Det var umuligt for folkets vogtere at erkende den sildige regns komme, for deres falske evangelium om en falsk sildig regn benægtede muligheden af nogen åbenbarelse af Guds kraft, sådan som den havde været i tidligere tider.

”Der skal i menighederne være en vidunderlig åbenbarelse af Guds kraft, men den vil ikke virke på dem, som ikke har ydmyget sig for Herren og åbnet hjertets dør ved bekendelse og

omvendelse. I åbenbarelsen af den kraft, som oplyser jorden med Guds herlighed, vil de kun se noget, som de i deres blindhed anser for farligt, noget, som vil vække deres frygt, og de vil ruste sig til at modstå det. Fordi Herren ikke virker i overensstemmelse med deres forestillinger og forventninger, vil de sætte sig op imod værket. 'Hvorfor,' siger de, 'skulle vi ikke kende Guds Ånd, når vi har været i værket så mange år?'—Fordi de ikke gav agt på advarslerne, de indtrængende bønner i Guds budskaber, men vedholdende sagde: 'Jeg er rig og blevet velhavende og mangler intet.' Talent og lang erfaring vil ikke gøre mennesker til kanaler for lys, medmindre de stiller sig selv ind under de klare stråler fra Retfærdighedens Sol og kaldes og udvælges og beredes ved Helligåndens udrustning. Når mennesker, som håndterer hellige ting, ydmyger sig under Guds vældige hånd, vil Herren ophøje dem. Han vil gøre dem til mennesker med dømmekraft—mennesker rige på hans Ånds nåde. Deres stærke, selviske karaktertræk, deres stivsind, vil blive set i det lys, som skinner fra verdens Lys. 'Jeg vil komme over dig i hast og flytte din lysestage bort fra dens plads, hvis du ikke omvender dig.' Hvis I søger Herren af hele jeres hjerte, vil han lade sig finde af jer." Review and Herald, 23. december 1890.

De ældste i Ezekiels ottende kapitel antog i 1919 et evangelium om fred og sikkerhed, og da 11. september 2001 indtraf, blev frugten af dette tiltagende oprør åbenbart i deres manglende evne til at erkende den sildige regns ankomst. I den historie, der begyndte ved endens tid i 1989, gentog Gud Miller-bevægelsen til punkt og prikke. Miller var et symbol på Elias, og Elias havde udtrykkeligt sagt til Akab, at der ikke skulle komme regn, undtagen efter Elias' ord.

Vi vil fortsætte vores behandling af adventismens tredje generation i den næste artikel.

Den klasse, som ikke føler sorg over deres egen åndelige tilbagegang og heller ikke sørger over andres synder, vil blive efterladt uden Guds segl. Herren giver sine sendebud, mændene med slagtevbåben i deres hænder, denne befaling: »Gå efter ham gennem byen og slå ned; lad ikke jeres øje skåne, og hav ingen medynk: dræb til bunds gamle og unge, både jomfruer og små børn og kvinder; men kom ikke nær nogen mand, på hvem mærket er; og begynd ved Min helligdom. Da begyndte de ved de gamle mænd, som var foran huset.«

„Her ser vi, at kirken — Herrens helligdom — var den første, der mærkede slaget fra Guds vrede. De gamle mænd, dem, som Gud havde givet stort lys, og som havde stået som vogtere over folkets åndelige interesser, havde svigtet deres betroede ansvar. De havde indtaget det standpunkt, at vi ikke behøver at se efter mirakler og den tydelige åbenbarelse af Guds kraft som i tidligere dage. Tiderne har forandret sig. Disse ord styrker deres vantro, og de siger: Herren vil ikke gøre godt, og heller ikke vil Han gøre ondt. Han er for barmhjertig til at hjemsøge sit folk med dom. Således er 'Fred og tryghed' råbet fra mænd, som aldrig mere vil opløfte deres røst som en basun for at vise Guds folk deres overtrædelser og Jakobs hus deres synder. Disse stumme hunde, som ikke ville gø, er dem, der rammes af den retfærdige hævn fra en fortørnet Gud. Mænd, unge kvinder og små børn omkommer alle sammen."

„De vederstyggeligheder, som de trofaste sukkede og råbte over, var alt det, som kunne skelnes med begrænsede menneskeøjne; men de langt værste synder, de, som vakte den rene og hellige Guds nidkærhed, var ikke åbenbarede. Den store Hjertegransker kender enhver synd, som i hemmelighed begås af dem, der øver uret. Disse mennesker kommer til at føle sig trygge i

deres bedrag og siger på grund af Hans langmodighed, at Herren ikke ser, og handler derpå, som om Han havde forladt jorden. Men Han vil afsløre deres hykleri og vil lægge frem for andres øjne de synder, som de så omhyggeligt søgte at skjule.“

Ingen overlegenhed i rang, værdighed eller verdslig visdom, ingen stilling i helligt embede, vil bevare mennesker fra at ofre princippet, når de overlades til deres egne bedrageriske hjerter. De, som er blevet anset for værdige og retfærdige, viser sig at være anførere i frafald og eksempler på ligegyldighed og på misbrug af Guds barmhjertighed. Deres ugudelige færd vil Han ikke længere tåle, og i sin vrede handler Han med dem uden barmhjertighed.

„Det er med modvillighed, at Herren trækker sit nærvær tilbage fra dem, som er blevet velsignet med stort lys, og som har følt ordets kraft i tjenesten for andre. De var engang Hans trofaste tjenere, begunstiget med Hans nærvær og vejledning; men de veg bort fra Ham og ledte andre ind i vildfarelse og bringes derfor ind under den guddommelige mishag.“
Testimonies, bind 5, s. 211, 212.